

Dromen

De complete *Templeton*-trilogie

Nora Roberts bij Boekerij:

Het eiland van de drie zusters-trilogie

- 1 *Dansen op lucht*
- 2 *Hemel en aarde*
- 3 *Spelen met vuur*

Ierse trilogie

- 1 *Meer dan liefde*
- 2 *Gesloten hart*
- 3 *Vergeet haar niet*

Teken van Zeven-trilogie

- 1 *Verbonden door het lot*
- 2 *Op zoek naar de bron*
- 3 *De kracht van het hart*

Sterren-trilogie

- 1 *Een ster van vuur*
- 2 *De baai der zuchten*
- 3 *Het glazen eiland*

Cirkel-trilogie

- 1 *De cirkel van zes*
- 2 *Dans van de goden*
- 3 *De stille vallei*

Dromen (Templeton-trilogie)

- 1 *Verover je droom*
- 2 *Koester je droom*
- 3 *Vind je droom*

Drie dochters (Concannon-trilogie)

- 1 *Geboren in vuur*
- 2 *Geboren in ijs*
- 3 *Geboren in schande*

De villa

- Droomwereld*
- Het eind van de rivier*
- Nachtmuziek*
- De schuilplaats*
- Thuishaven*
- Begraaf het verleden*
- Geboorterecht*

Het noorderlicht

- De gloed van vuur*
- Een nieuw begin*
- Het heetst van de dag*
- Eerbetoon*
- Vastberaden*
- De zoektocht*
- Vuurdoop*
- De ooggetuige*
- Het strandhuis*
- De schilder*
- Geliefde illusie*
- Terug naar huis*
- De obsessie*
- Publiek geheim*
- Bij zonsondergang*
- Weet je nog?*
- Kijk niet terug*

Nora Roberts als J.D. Robb bij Boekerij:

Thrillers:

- Vermoord naakt*
- Vermoorde reputaties*
- Vermoorde schoonheid*
- Vermoord in extase*
- Plechtig vermoord*
- Vermoord uit wraak*
- Vermoorde liefde*
- Vermoorde harten*
- Explosief vermoord*
- Vermoorde getuige*
- Rechtvaardig vermoord*
- Verraad*

E-booknovelles:

- Bij nacht vermoord*
- Vermoorde vaders*
- Vermoord fantoom*
- Bloedig vermoord*
- Ritueel vermoord*
- Vermoord en vermist*

www.jdrobb.nl

www.noraroberts.com

www.boekerij.nl

Nora Roberts

Dromen

De complete *Templeton*-trilogie

Verover je droom

Koester je droom

Vind je droom

De drie in deze trilogie opgenomen boeken verschenen eerder als *Templeton House*-trilogie, onder de titels *Verover je droom*, *Koester je droom*, *Vind je droom*.

ISBN 978-90-225-8306-7

ISBN 978-94-023-1077-1 (e-book)

NUR 302

Oorspronkelijke titels: *Daring to Dream*, *Holding the Dream*, *Finding the Dream*

Vertaling: Angela Knotter

Omslagontwerp: Johannes Wiebel | punchdesign

Omslagbeeld: © Shutterstock

Zetwerk: Mat-Zet bv, Soest

© 1996, 1997 en 1997 Nora Roberts

Nederlandstalige uitgave © 2018 Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Verover je droom

Voor oude vrienden

Proloog

Californië, 1846

Hij kwam niet meer terug. De oorlog had hem van haar weggerukt. Ze voelde het: ze voelde zijn dood in de leegte die zich in haar hart had genesteld. Felipe was er niet meer. De Amerikanen hadden hem gedood... Of misschien was vooral zijn eigen behoefte zich te bewijzen hem fataal geworden. Seraphina, die hoog op de ruige rotsen boven het woest kolkende water van de Grote Oceaan stond, wist alleen dat ze hem kwijt was. Mist kringelde om haar heen, maar ze deed geen poging haar cape dicht te trekken. De kou die zij ervoer, zat in haar bloed, in haar botten. Die was niet te verjagen.

Haar liefste was er niet meer, hoe hard ze ook had gebeden, hoeveel uren ze ook op haar knieën had gelegen om de Heilige Maagd te smeken haar Felipe te beschermen, nadat hij ten strijde was getrokken tegen de Amerikanen die vastbesloten waren Californië tot iedere prijs te veroveren.

Hij was gesneuveld in Santa Fe. Haar vader had bericht gekregen dat zijn jonge pupil was gedood in de strijd, geveld terwijl hij vocht om de stad uit handen van de Amerikanen te houden. Zijn lichaam was dáár begraven, ver bij hen vandaan. Nooit meer zou ze zijn gezicht zien, zijn stem horen, zijn dromen delen.

Ze had niet gedaan wat Felipe haar had gevraagd. Ze was niet teruggegaan naar Spanje om daar te wachten tot het in Californië weer veilig was. In plaats daarvan had ze haar bruidsschat verstoppt – het goud dat hen zou hebben geholpen samen het leven op te bouwen waarvan ze zoveel mooie dagen hier op de rotsen hadden zitten dromen. De dag dat Felipe als held zou zijn teruggekomen, zou haar vader haar aan hem

hebben gegeven, had Felipe gezegd, de tranen van haar wangen kussend. Ze zouden een prachtig huis bouwen, een heleboel kinderen krijgen, en een mooie tuin aanleggen. Hij had beloofd bij haar terug te komen, zodat ze met dat alles zouden kunnen beginnen.

En nu was hij er niet meer.

Misschien omdat zij zo egoïstisch was geweest. Ze had in de buurt van Monterey willen blijven, omdat ze niet door een oceaan van hem gescheiden wilde zijn. En toen de Amerikanen waren gekomen, had ze haar bruidsschat verborgen, uit vrees dat ze haar die zouden ontnemen.

Nu hadden ze haar echter alles ontnomen wat ertoe deed, en ze was bang dat het allemaal kwam door haar eigen zondige gedrag. Ze had tegen haar vader gelogen voor die gestolen uurtjes met haar liefste. Ze had zichzelf gegeven vóór het huwelijk door God en de Kerk was ingezegend. En wat nog het ergste was, dacht ze, haar hoofd buigend voor de venijnige gesel van de wind: ze kon geen berouw hebben over haar zonden. Ze zou ook nooit berouw krijgen.

Ze had geen dromen meer. Geen hoop. Geen liefde. God had Felipe van haar weggenomen. En dus hief ze haar hoofd, gooide zestien jaar religieuze opvoeding en een levenslang geloof overboord, en vervloekte God.

En ze sprong.

Honderddertig jaar later baadden de rotsen in het zomerse zonlicht. Meeuwen wickten over de zee, hun witte borst naar het diepblauwe water gekeerd, om uiteindelijk met lange, echoënde kreten weer op te stijgen. Bloemen, sterk en krachtig ondanks hun teer uitzierende blaadjes, worstelden zich uit de harde bodem omhoog, zochten vanuit smalle rotsspleten hun weg naar het zonlicht, en gaven de ruige omgeving iets betoverends. De wind was zacht als de streling van een minnaar, en de hemel had niet volmaakter blauw kunnen zijn.

Op de rotsen zaten drie jonge meisjes, hun gedachten bij het verhaal en bij de zee. Ze kenden de legende maar al te goed, en allemaal hadden

ze zo hun eigen beeld van Seraphina in haar laatste, wanhopige momenten.

Voor Laura Templeton was Seraphina een tragische figuur, zoals ze daar alleen op die winderige rotsen had gestaan, haar gezicht nat van tranen, een enkele bloem in haar hand geklemd tijdens haar val. Ook Laura was in tranen nu, haar droevige grijze ogen op de zee gericht, terwijl ze zich afvroeg wat zij zou hebben gedaan. Voor Laura waren de romantiek en de tragiek van het verhaal onlosmakelijk met elkaar verbonden.

Kate Powell vond het ook treurig, maar vooral zinloos. Met gefronst voorhoofd staaarde ze tegen de zon in, met haar kleine hand plukkend aan een pol stug gras. Het verhaal raakte haar wel degelijk, maar de misplaatste impulsieve actie zat haar dwars. Waarom zou je er een einde aan maken als het leven nog zoveel te bieden had?

Het was Margo Sullivans beurt geweest het verhaal te vertellen, en dat had ze met gevoel voor drama gedaan. Voor haar moest het die avond wel noodweer zijn geweest: loeiende wind, kletterende regen, knetterende bliksem. Het enorme, alles tartende gebaar ontroerde en verwaaarde haar steeds weer. Altijd zou ze Seraphina voor zich blijven zien, zoals ze moest zijn gesprongen: haar gezicht geheven, een vloek op haar lippen.

‘Nogal suf om zoiets voor een jongen te doen,’ merkte Kate op. Haar donkere haar zat in een keurige paardenstaart, waardoor de grote, amandelvormige bruine ogen in haar hoekige gezicht nog meer opvielen.

‘Ze hield van hem,’ verklaarde Laura. Haar stem klonk zacht en nadenkend. ‘Hij was haar enige echte liefde.’

‘Ik snap niet waarom je er daarvan maar één zou kunnen hebben.’ Margo strekte haar lange benen uit. Zij en Laura waren twaalf, Kate een jaar jonger. Margo’s lichaam begon echter al de sporen te vertonen van een ontluikende vrouw. Ze had borsten en was daar erg mee ingenomen. ‘Ik hou het echt niet bij één, hoor.’ Haar stem was een en al zelfvertrouwen. ‘Ik ga voor hordes.’

Kate snoof. Ze was mager en nog zo plat als een dubbeltje, maar dat vond ze helemaal niet erg. Ze had wel iets beters te doen dan over jongens fantaseren. School, honkbal, muziek. ‘Sinds Billy Leary zijn tong in je keel heeft gestoken, zit er een steekje bij je los.’

‘Ik vind jongens leuk.’ Overtuigd van haar vrouwelijkheid haalde Margo met een voldaan glimlachje een hand door haar lange, blonde haar. Het dikke haar met de kleur van rijpe tarwe golfde over haar schouders. Zodra ze buiten het zicht van haar moeders alziende ogen was geweest, had ze het elastiekje er uitgetrokken. Net als haar lichaam, en haar hese stem, hoorde haar haar meer bij een vrouw dan bij een pubermeisje.

‘En zij vinden mij ook leuk.’ Dat was nog het mooiste. ‘Maar ik ga me toch zeker verdomme niet voor zo’n knul te pletter laten vallen?’

Automatisch keek Laura om zich heen om te zien of iemand dat grove woord had gehoord. Ze waren echter helemaal alleen, op deze verrukkelijke zomerdag. De zomer was haar favoriete jaargetijde. Haar blik bleef even rusten op het huis boven op de heuvel achter hen. Het was haar thuis, haar veilige haven, en ze genoot iedere keer weer van de aanblik van de sierlijke torentjes, de hoge boogramen en de zachtrode dakpannen die in de Californische zon lagen te stoven.

Soms fantaseerde ze dat het een kasteel was, en zij een prinses. Pas sinds kort was daar het vage beeld van een prins bij gekomen, die haar zou wegvoeren voor liefde, een huwelijk, en een lang-en-gelukkig leven. ‘Ik wil er maar één,’ zei ze dromerig. ‘En als hem iets zou overkomen, zou dat mijn hart voor altijd breken.’

‘Maar dan zou je toch niet van de rotsen af springen?’ Daar kon de praktische Kate niet bij. Misschien dat je jezelf wel iets zou kunnen doen om een gemiste bal, of een verknalde toets, maar om een jongen? Dat sloeg nergens op. ‘Je moet afwachten hoe het verdergaat.’

Ook zij keek naar het huis, nu. Templeton House, haar thuis. Van hen drieën was zij degene die begreep hoe het was met het ergste te worden geconfronteerd en af te wachten. Ze was acht geweest toen ze haar ouders was verloren en het fundament onder haar wereld vandaan was

geslagen. De Templetons hadden haar echter in huis genomen. Ze hadden haar liefde gegeven en een familie, ook al was ze slechts een achternicht van de wankele Powell-tak. Het was altijd verstandig af te wachten.

‘Ik weet wel wat ik zou doen. Ik zou hard gaan gillen en God vervloeken,’ verklaarde Margo. Ze deed het even voor, daarbij als een kameleon veranderend in een toonbeeld van diepe ellende. ‘Dan zou ik de bruidsschat gebruiken om de hele wereld rond te reizen, alles te zien, alles te doen. Alles te zijn.’ Ze strekte haar armen uit, genietend van de warme straling van de zon.

Ze was dol op Templeton House. Het was het enige thuis dat ze zich herinnerde. Ze was pas vier geweest toen haar moeder uit Ierland was vertrokken om hier te gaan werken. Hoewel ze altijd als een lid van de familie was behandeld, zou ze nooit vergeten dat ze de dochter van de huishoudster was. Haar ambitie was echter méér te worden. Zoveel meer.

Wat haar moeder voor haar wilde, wist ze wel. Een goede opleiding, een goede baan, een goede man. Kon het nog saaiër? Margo was echt niet van plan net als haar moeder te worden: voor haar dertigste al afgeleefd en alleen.

Haar moeder was jong en mooi, peinsde Margo. Dat waren feiten die ze niet kon ontkennen. Toch had ze nooit afspraakjes en ging ze nooit uit. En ze was verdomd streng. Doe dit niet, Margo, doe dat niet. Je bent nog te jong voor lippenstift en oogschaduw. Altijd maakte ze zich zorgen omdat haar dochter zo’n flierefluitter was, en vastbesloten boven haar stand uit te stijgen. Wat haar stand ook mocht zijn, dacht Margo.

Zou haar vader ook zo’n flierefluitter zijn geweest, vroeg ze zich af. Zou haar moeder met hem hebben moeten trouwen, zoals dat met jonge meisjes wel eens gebeurde? Ze was vast niet uit liefde met hem getrouwd, want als ze van hem had gehouden, waarom vertelde ze dan nooit iets over hem? Waarom had ze helemaal geen foto’s en herinneringen aan de man met wie ze was getrouwd en die tijdens een storm op zee was omgekomen?

Margo staarde naar de zee en dacht aan haar moeder. Ann Sullivan was geen Seraphina, dacht ze. Geen verdriet en wanhoop; gewoon de bladzijde omslaan en vergeten.

Misschien was dat nog niet eens zo verkeerd. Als je een man niet te veel voor je liet betekenen, kon hij je ook niet al te erg kwetsen als hij weer vertrok. Dat wilde echter niet zeggen dat je dan maar helemaal moest ophouden met léven. Maar je van de rotsen storten was echt nergens goed voor. Nooit.

Begreep haar moeder het maar, dacht ze, waarna ze heftig haar hoofd schudde en haar blik weer op de zee richtte. Daarover wilde ze nu niet nadenken, over haar moeders afkeuring voor alles wat zij deed of wilde. Als ze daaraan dacht, gaf haar dat zo'n naar gevoel vanbinnen. Dat deed ze dus gewoon niet.

Ze dacht liever aan de plekken die ze ooit zou bezoeken. Aan de mensen die ze zou ontmoeten. In Templeton House had ze kennisgemaakt met een leven in grandeur, met de wereld waarin de Templetons zich zo vanzelfsprekend bewogen. Al die fantastische hotels die ze bezaten, in al die opwindende steden. Ooit zou ze daar als gast verblijven, in haar eigen suite: een suite zoals die in Templeton Monterey, met zijn verschillende niveaus, elegante inrichting en overal bloemen. Het bed dat er stond, leek wel gemaakt voor een koningin, met een hemel en dikke kussens met zijden overtrekken.

Toen ze zoiets tegen Mr. T. had gezegd, had hij haar lachend geknuffeld, en haar vervolgens op het zacht deinende bed gegooid. Nooit zou ze vergeten hoe het had gevoeld toen ze zich in die zachte, heerlijk ruikende kussens had genesteld. Mrs. T. had haar verteld dat het bed uit Spanje kwam en dat het tweehonderd jaar oud was.

Op een dag zou zij ook mooie, belangrijke dingen hebben, zoals dat bed. Niet slechts om te onderhouden, zoals haar moeder, maar echt als bezit. Want als je zulke dingen bezat, was je zelf ook mooi en belangrijk.

‘Als we Seraphina’s bruidsschat vinden, zijn we rijk,’ verklaarde ze nu.

Kate snoof nogmaals. ‘Laura is al rijk,’ merkte ze op. ‘En als we iets

vinden, zullen we het op de bank moeten zetten tot we oud genoeg zijn om er iets mee te doen.'

'Ik zou alles kopen wat ik wil.' Margo ging rechtop zitten, haar armen om haar knieën geslagen. 'Kleren, en sieraden, en mooie dingen. En een auto.'

'Je mag nog helemaal niet autorijden,' zei Kate. 'Ik zou mijn geld investeren, want oom Tommy zegt dat je geld nodig hebt om geld te verdienen.'

'Dat is saai, Kate.' Margo gaf Kates schouder een vriendschappelijke por. 'Jij bent saai. Weet je wat we moeten doen? Een wereldreis maken. Met zijn drietjes. Dan gaan we naar Londen, en Parijs, en Rome. We logeren alleen in Templeton-hotels, want dat zijn de beste.'

'Een slaapfeestje waaraan geen einde komt.' Laura zag het al helemaal voor zich. Ze was in Londen geweest, en in Parijs en in Rome, en ze had het er prachtig gevonden. Nergens was het echter mooier dan hier, in Templeton House. 'We blijven de hele nacht op en dansen alleen met de knapste mannen. Daarna komen we terug in Templeton House, en blijven we altijd bij elkaar.'

'Natuurlijk blijven we altijd bij elkaar.' Margo sloeg haar ene arm om de schouders van Laura, en de andere om die van Kate. Hun vriendschap was een gegeven voor haar, iets waaraan ze nooit twijfelde. 'We zijn elkaars beste vriendinnen, toch? Dat zullen we altijd zijn.' Bij het horen van een ronkende motor sprong Margo overeind en zei met haastig geveinsde minachting: 'Daar heb je Josh met een van die enge vriendjes van hem.'

'Zorg dat hij je niet ziet.' Kate gaf een ruk aan de hand van Margo. Josh mocht dan biologisch gezien alleen Laura's broer zijn, in alle andere opzichten was hij ook die van Kate, zodat ze het volste recht had laatdunkend over hem te doen. 'Dan komt hij ons vast weer pesten. Hij vindt zichzelf heel wat nu hij kan autorijden.'

'Die bemoeit zich niet met ons.' Ook Laura kwam overeind nu, nieuwsgierig wie er naast Josh in de kleine, open sportwagen zat. Bij het zien van het wapperende, donkere haar maakte ze een grimas. 'O,

het is die nare Michael Fury. Ik snap niet waarom Josh met zo'n ruig type omgaat.'

'Omdat hij iets gevaarlijks heeft.' Margo was pas twaalf, maar sommige vrouwen hadden nu eenmaal een neus voor gevaarlijke mannen. Haar ogen waren echter op Josh gericht. Omdat hij haar irriteerde, hield ze zich voor, als erfgenaam en kroonprins, die haar behandelde als het domme jongere zusje, terwijl iedereen met ogen in zijn hoofd toch kon zien dat ze al bijna een vrouw was.

'Hé, snotapen.' Zo cool als een zestienjarige maar kon zijn, leunde Josh achterover in de bestuurdersstoel van de tot stilstand gekomen auto. De luide klanken van Hotel California deden de frisse zomerlucht trillen. 'Weer op zoek naar het goud van Seraphina?'

'We zitten gewoon van de zon te genieten, en van de rust.' Langzaam liep Margo echter op de auto af, haar schouders naar achteren. De ogen van Josh keken haar lachend aan van onder een warrige bos zongebleet haar. Waar de ogen van Michael Fury, die schuilgingen achter een spiegellende zonnebril, op waren gericht, zou ze niet kunnen zeggen. Hoewel dat haar ook niet echt interesseerde, schonk ze hem, tegen de auto geleund, haar aantrekkelijkste glimlach. 'Hallo, Michael.'

Hij bromde iets.

'Ze hangen altijd hier op de rotsen rond,' vertelde Josh zijn vriend. 'Denken zeker dat ze ineens over een berg gouden dubloenen zullen struikelen.' Spottend keek hij Margo aan. Het was zoveel gemakkelijker met haar te spotten, dan er ook maar een ogenblik over na te denken hoe ze eruitzag in dat heel kleine korte broekje. Shit, ze was nog maar een kind, en praktisch zijn zus, en als hij zulke rare gedachten over haar bleef houden, zou het nog beroerd met hem aflopen.

'Op een dag zullen we ze vinden.'

Ze boog zich naar hen toe, en hij kon haar ruiken. Toen ze een wenkbrauw optrok, werd zijn aandacht getrokken naar het moedervlekje daar vlak onder. Haar wenkbrauwen waren een paar tinten donkerder dan al dat lichtblonde haar van haar. En haar borsten, die iedere keer dat je even met je ogen knipperde weer gegroeid leken te zijn, waren duidelijke

lijk zichtbaar onder haar strakke T-shirt. Aangezien zijn mond pijnlijk droog was, klonk zijn stem scherp en honend toen hij zei: ‘Droom lekker verder, barones. Gaan jullie maar weer spelen, meisjes. Wij hebben wel wat beters te doen.’ Met brullende motor reed hij weg, één oog op de achteruitkijkspiegel gericht.

Margo’s vrouwenhart bonsde van verward verlangen. Ze gooide haar haar naar achteren en keek de zich snel verwijderende auto na. Het was heel gemakkelijk om de dochter van de huishoudster uit te lachen, dacht ze, kokend van woede. Maar als ze straks rijk en beroemd was...

‘Ooit krijgt hij spijt dat hij me heeft uitgelachen.’

‘Je weet dat hij het niet zo meent,’ suste Laura.

‘Nee, hij is gewoon een man.’ Kate haalde haar schouders op. ‘En alle mannen zijn sukfels.’

Toen moest Margo lachen, en samen staken ze de weg over om de heuvel op te lopen, naar Templeton House. Ooit, dacht ze weer. Ooit.